

Kakor potrebuje človek solnca, da mu lica dobe pravo barvo, tako je treba juhi lupin. Rečeno — storjeno! In res! Sedaj je pa tudi Vera uvidela, da bi ji morda lahko Stana še kdaj pomagala, in ji je dovolila, da sme tudi biti v kuhinji. Tako je šlo obema delo laže izpod rok. Še očka je pohvalil pridni kuharici in je prav s slastjo jedel pripravljeno kosilo. Ko je zvedela mamuška, da ima tako pridni hčerki, so ji zopet jasneje gledale oči.

Toda vse eno ji ni bilo bolje. Ležala je že teden dni, lica so se ji posušila, oči so se udrle in okrog usten ji je zarezala bol globoko gubo. Toda vse trpljenje je prenašala mirno in vdano, nikdar ni govorila o bolečinah, ki so pretresale njeno telo. Stana in Vera sta sedeli ob postelji, ko sta opravili vse posle, da sta ji s pripovedovanjem krajšali čas. Toda bilo je vse tako žalostno in tiho. Še solnčece ni moglo gledati te žalosti, zato se je skrilo za oblake in nebo samo je zatemnelo od bridkosti.

In zopet je prišel zdravnik, strah je ležal vsem v očeh, kaj poreče modri mož. Zmajal je z glavo enkrat, dvakrat, pa je pogodil pravo: proč od tu mora mamuška, proč iz tega kraja, kjer ji vsak veter, vsaka izprememba vremena škoduje! Ni ta bolezen le od dela in skrbi, pač pa je tudi od vremena in zraka.

In sklenil je očka, da pojdejo, saj je tudi on trpel, ko je videl njeno boleost. Težko so se poslovili od kraja, s katerim jih je vezalo tisoč misli, tisoč sanj in želj. A šli so, ker je to koristilo mamuški.

In ko je mamuška zadihala novi zrak, ko so njena lica božale južne sapice, tedaj so ta lica zopet zardela, oči so se zasmejale in srce je zavriskalo. In še teden dni — in mamuška je bila zdrava.

In črni oblak je izginil, zlato solnce je poslalo svoje svetle žarke v hišo, kjer so gorela štiri srca v ljubezni in sreči, da jim je dobra mamuška zdrava in vesela.

Tam v dalji pa je šumela cipresa in lovor, zeleno morje je pelo večno pesem ljubezni, bela jadrnica je hitela po njega mirni gladini in poljubljala s svojimi jadri lesketajočo površino. A v njihova srca sta legla mir in sreča!

Večerna.

*Solnce šlo je spat za gore,
črna že se bliža nočka,
drobno dete obnemore
in zapira trudna očka.*

*Mati skrbno ga pokriža,
v mehko postelj položi,
angel varuh se približa:
dete se na smeh drži...*

Fr. Ločniškar.

